

PAULA HOTTTI

MURHA YLÄMAALLA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Otavan Kirjasäätiö on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

Copyright © Paula Hotti ja Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Omistettu Ernestille

*O come with me where the sea-birds fly
Remote and far by the Isle of Skye --
Away with the winds a-sailing!
Where dreams are the gifts availing --
Will you come with me?*

Pittendrigh Macgillivray

ENSIMMÄINEN
AAMU

LUKU I

Tuulenpuuska heilautti parhaat päivänsä nähnyttä Land Roveria, kun se ylitti sillan lakipisteen. Amy McCullen oli valokuvannut vuosia myrskyisillä rantakallioilla ja tottunut mereltä puskevaan rajuilmaan, mutta takapenkillä häävaatteissaan istuva pariskunta vilkaisi toisiaan huolestuneina. Amyn vieressä hänen avustajansa Matt Delaney katseli sateen pieksämää merimaisemaa allaan: läheisen majakan valoa tuskin näkyi ilmaan hajoavien sadepisaroiden takaa.

Pian silta tavoitti jälleen maankamaran, ja Amy hidasti vauhtia lähestyessään mutkaa. Ei niinkään turvallisuussyistä, vaan oikean vaikutelman takaamiseksi, sillä rantaviivaa seuraavan kaarteiden takaa ilmestyisi pian heidän määränpänsä: Skotlannin ylämaan valokuvatuin linna, Eilean Donan.

Amy ei kiinnittänyt huomiota takapenkiltä kantautuviin näkyä ihasteleviin huokauksiin Mattin kertoessa hääparille kohokohtia linnan historiasta. Kiinnostuksen ylläpitämiseksi Matt sivuutti linnan 1200-luvulla alkaneen kukoistuskauden, sen herruudesta taistelleet klaanit ja siihen liittyvät myytit, ja keskittyi niihin romanttisiin Hollywood-elokuviin, joita linnassa oli kuvattu. Ja joiden vuoksi tämäkin pari todennäköisesti oli valinnut linnan hääkuvansa lavasteeksi.

Vaikka Amy oli nähnyt vain muutaman auton koko matkan aikana, hän iski vilkun oikealle ja kääntyi linnan parkkipaikalle. Hän pysäköi maasturinsa niin lähelle linnalle johtavaa kivistä kävely-

siltaa kuin mahdollista, aukaisi oven takanaan istuvalle morsiamelle ja auttoi tämän häämekon helman siististi ulos autosta. Takakon-
tista hän kävi hakemassa kameralaukkunsa ja katseli huvittuneena,
kuinka sulhanen yritti sateenvarjollaan suojata nuorikkonsa kam-
pausta ja asua Ylämaan luonnonvoimia vastaan.

Amy lähti kävelemään linnalle. Hän käänsi kasvonsa kohti
meriveden tuoksuista tuulta ja hengitti syvään. Edellisilta oli
venynyt pitkäksi, liian pitkäksi. Hänen täytyisi lakata haaska-
masta aikaa. Hän oli kyllästynyt työhönsä hääkuvaajana, ja hän
oli totisesti kyllästynyt elämäänsä sateisella saarella.

Lähestyessään linnan etuovea Amy kaivoi avainnipun taskus-
taan. Oven lukko paukahti auetessaan ja kumina jäi kaikumaan
kolkkoon eteisaulaan. Amy avasi puiset ulko-ovet ja antoi hää-
parin astua edellään sisälle, naputti turvakoodin eteissalin sisä-
seinään upotettuun kosketusnäyttöön ja soi pariskunnalle hetken
aikaa ilmaista ihmetyksensä.

Reaktiot olivat aina samat. Heidän päänsä kääntyisivät puo-
lelta toiselle, he päästäisivät syviä huokauksia, he pysähtyisivät ja
katsahtaisivat onnellisina toistensa silmiin kuin varmistukseksi
siitä, että päätös maksaa tuhansia euroja kuvaussessiosta koleassa
linnassa oli ollut oikea.

Amy jätti parin nauttimaan paikan tuottamasta ensivaikutel-
masta sillä välin, kun kantoi Mattin kanssa lopun kuvausvälineis-
tön sisälle. Amy aavisti, että tämä pari tulisi viemään ylimääräisiä
minuutteja, joihin hänellä ei olisi aikaa. Seuraava pari oli saapu-
nut innoissaan studiolle jo tuntia aiemmin, ja Amy oli lähettä-
nyt heidät katselemaan ympärilleen kylässä. Mutta kylässä oli
vain yksi pääkatu, eikä sen tutkiminen vienyt kauaa. Toivottavasti
heillä olisi järkeä käydä teellä kylän ainoassa kahvilassa. Muuten
he olisivat odottelusta turhautuneita ennen kuin Amy ehtisi edes
ottaa kameransa esiin.

Ja tämä pari taas! Amy tiesi, että kuvauksesta tulisi hankala, mutta hän ei vielä tiennyt kumpi hankaluudet aiheuttaisi: määräilevä vaimo vai vielä määräilevämpi mies.

Matt laski kameralaukun linnan eteishallin puisen portaikon viereen, ja Amy haistoi alkoholin tämän puuskuttaessa ohi. Vaikka ei Amy viinahöyryistä välittänyt. Hän saattoi haiskahtaa itsekin viskiltä, jota oli jäänyt naukkailemaan sohvalle miltei aamun-sarastukseen asti Mattin jo kömmittyä vuoteeseen.

”Upea paikka! Ei ihme, että tämä on niin suosittu”, morsian huokaili.

Niinpä, Amy ajatteli ja hymyili. Alue oli ollut jokseenkin suosittu jo kymmenisen vuotta sitten, mutta nyt, sosiaalisen median alati kiihtyvien kuvavirtojen myötä, näytti siltä, ettei ihmisillä ollut enää minkäänlaista persoonallista estetiikan tajua, vaan kaikki seurasivat sinne, minne kuvat puhelimen näytöllä osoittivat kulkemaan.

Mutta Amy ei valittanut. Hänen ei juurikaan tarvinnut mainostaa valokuvauspalveluitaan, sillä kyselyitä hääkuvista kilahti sähköpostiin riittävästi. Täytyisi vain tehdä hommia niin paljon kuin ehtisi ja säästää rahaa, sillä jonain päivänä nämä keltaisissa sadetakeissaan kännykät tanassa ympäri saarta tepastelevat some-vaikuttajat päättäisivät, että jokin toinen kohde onkin paljon autenttisempi satojen tuhansien itseään matkalaisiksi kutsuvien turistien koettavaksi. Ja kuka tänne sitten enää saapuisi, sateiselle ja sumuiselle, lampaiden asuttamalle saarelle?

Amy avasi oven pitkään saliin, joka oli varattu kuvauksia varten. Pariskunta seurasi hänen perässään. Kylmien kiviseinien ympäröimässä salissa oli yleensä koleaa. Mutta nyt jyrkevässä takassa kyti tuli ja tunkkaisen oloisessa huoneessa haiskahti. Tavanomaiseen kiviseinien viileään ummehtuneeseen tuoksuun oli sekoittunut jotain pistävää ja imelää.

Amy yritti pidättää hengitystään ottaessaan huoneesta pari kuvaa kännykällään, sillä myös hän oli kuvavirtojen uhri ja päivitti sosiaalisen median tililleen huomioita elämästään valokuvajana yhdessä maailman valokuvauksellisimmista kolkista. Mutta huoneessa oli liian hämärää, sillä salin puiset ikkunaluukut oli suljettu. Vain yhdestä raolleen jätetystä ikkunasta piirtyi valokuva pitkä ruokapöydän ylle valaisten yksinäisen kanervanoksan. Amy sujautti puhelimen takaisin taskuunsa, käveli ikkunoille ja alkoi avata luukkuja. Missä hitossa oli Matt silloin kun häntä tarvittiin? Amy tunsi, kuinka ilmapiiri saliin saavuttua oli valahtanut jämäkän liuskekilvillan rakoihin pariskunnan miettiessä, miksi heidät kuvattaisiin tällaisessa pimeässä ja haisevassa huoneessa juuri nähdyn upean aulan sijaan.

Amy asteli ikkunaluukulta toiselle, ja vähä vähältä saliin alkoi tulla valoa. Suuren puupöydän syyt alkoivat erottua ja harmaan kiven sävyttämästä huoneesta tuli esiin myös lämpöisiä värejä: vihreitä kilttejä seinillä roikkuvien taulujen klaanipäällikköiden yllä, punaruskea tekoturkis viskejä täynnä olevan baarikärin vieressä, muutama tartaanikuviainen viltti siellä täällä turistien silmäniloksi sekä komea, punakultainen matto lämmittämään ruokapöydän ääreen historian saatossa aterioimaan istahtaneiden varpaita. Sali todella oli romanttinen näky, ja hyväksyvästä huokauksesta päätellen vastanaineetkin huomasivat sen.

Avattuaan neljännen ikkunaluukut Amy huomasi takan ylle asetetun peuranpään, jonka alapuolella roikkui säkkikankaalla peitetty mytty.

Outoa, ei täällä ennen ole riistaa roikkunut, Amy kimpaantui. Hän ei halunnut kuolleita eläimiä hääkuviinsa. Amy avasi viimeiset suljetut ikkunaluukut. Hän kuuli, kuinka takkapuiden hiljaiseen rätinäan alkoi sekoittua tasaisin väliajoin tipahtelevien vesipisaroiden ääniä. Ulkona sade oli kuitenkin hetkeksi lakannut ja

vähä vähältä saliin alkoi tulvia synkkänä orastavan päivän harmaata valoa. Amy rypisti kulmiaan tajutessaan, että sateenropina kuului sisältä. Se kuului peuranpään alla roikkuvasta mytystä, jonka resuisista reunoista tipahteli nestettä. Amy astui lähemmäs, ja oli liukastua takan eteen muodostuneeseen lätäkköön.

Mitä ihmettä? Amy katsoi kenkiään, jotka olivat kostuneet vettä sakeammasta nesteestä. Sitten hän nosti katseensa ylös, tarttui peuranpään alla roikkuvaan säkkikankaaseen ja nykäisi.

Tumma kangas humahti pahaenteisesti lehahtaessaan lattialle. Amyn katse tarkentui kankaan alta paljastuneeseen, ihmisruumista kaukaisesti muistuttavaan lihakimpaleeseen. Ruumiilla oli ihmisen jalat ja kädet, mutta kokonaisuus näytti vahamaiselta. Sitten Amyn katse kipusi lihakimpaletta pitkin ylös, kohti vatsaa ja siihen tehtyä syvää viiltoa ja lopulta kohtaan, jossa pään olisi kuulunut olla. Se oli korvattu kömpelösti kainaloiden alta kieputettujen köysien avulla hahmon hartioille kiinnitetyllä peuranpäällä. Vahamaisessa ihossa oli sinimustia läikkiä ja vatsan hitaasti sulavat sisäelimet valahtaisivat pian lattialle. Amyn oli käännettävä katseensa pois näystä ja nostettava kämmenensä kasvoilleen: nenää oli suojattava sieraimiin tunkeutuvan löyhkän vuoksi, suuta ylös pyrkivän oksennuksen estämiseksi.

Amy kuuli takanaan kirkkaisun ja sitten tömähdyksen. Morsian oli kääntynyt kiljahtaen kannoillaan ja kompuroi ulos huoneesta. Matt oli saapunut juuri, kun Amy oli vetäissyt säkkikankaan päätömän ruumiin yltä, ja pyörtnyt kumauttaen päänsä ovenkarmiin. Sulhanen katsoi ulos rynnänneen nuorikkonsa perään, sitten lattialla retkottavaa Mattia, eikä tiennyt kumpaa hänen olisi autettava ensin. Lopulta hän ei voinut vastustaa kiusausta, vaan jäi tuijottamaan takan yllä roikkuvaa peuranpäistä ihmisruumista.

LUKU II

Halla heräsi kylmissään. Peitto lojui lattialla ja lakanat olivat mytynä hänen lonkkansa alla. Valkoinen toppi oli rullautunut vyötärölle. Hän yritti olla ajattelematta edellisiltä, mutta alakerrasta kantautuva kahvikuppien kilinä teki sen mahdottomaksi. Halla peitti kädellä silmänsä ja ajatteli, että tämä olisi hänen uuden, entistä ehomman elämänsä ensimmäinen aamu. Oli aika panna asiat järjestykseen ja ottaa itseä niskasta kiinni. Mitä se sitten tarkoittikaan... Hän kurotti nostamaan peiton lattialta, käpertyi sen alle ja päätti suoda itselleen muutaman minuutin levon ennen kuin uusi elämä todella alkaisi. Sitten kilinä alakerrassa hiljeni, ja askeleet rappusissa lähestyivät hänen huonettaan.

Hän kohotti peittoa, raotti toista silmäänsä ja näki käden, joka asetti höyryävän mukin yöpöydälle puoliksi juodun olutpullon viereen. Kirjahyllyssä nökötti kokoelma viski- ja ginipulloja. Hallaa etoi nähdä ne. Hän tunnusteli varpaillaan sängyn jalkopäätä, löysi alushousunsa ja vetäisi ne jalkaansa peiton alla. Sitten hän nyki toppinsa helman alas, heitti peiton syrjään ja istuutui sängynlaidalle.

Ulkona tuuli yllytti sateen ryöpyksi pientä kattoikkunaa vasten.

”Kiitos”, Halla sanoi.

”Eipä kestä”, mies vastasi ja kumartui suukottamaan Hallan poskea. ”Millainen on olo?”

”Aika heikko. En aio tulla pubiin vähään aikaan”, Halla mumisi käheällä äänellä.

Mies naurahti: ”Niinhän sinä sanoit viimeksikin. Voisithan tulla publiin... mutta ei aina ole pakko juoda niin paljoa, vai onko?”

”Paraskin puhuja...”

”Totta. Totta. No, hörppää vähän kahvia, kyllä se siitä.” Mies alkoi korjailla tyhjiä pulloja tuomaansa muovikassiin ja jatkoi siten: ”Minun pitää lähteä. Pomo soitti. On käytävä noutamassa joku tyyppi teidän hotellilta ja kyydittävä häntä saarella tämä päivä.”

”Ja minä kun luulin, että olet poliisi!” Halla sanoi, puhalsi höyryvään kahviinsa ja katsoi miehen pakaroiden katoavan farkkujen alle. Sitten T-paita, villapaita ja lopulta sukat, kengät ja takki, eikä paljasta ihoa näkynyt enää juuri ollenkaan.

”Ajelen taksia sivuhommina. Pitää pitää vaimo ja äpärät leivässä”, mies lohkaisi ja lähti takaisin kohti alakertaa kahvikuppi kädessään.

”Mikä tyyppi?” Halla huusi pakaroiden perään, kun ne olivat jo laskeutumassa alakertaan.

”Joku isojehu poliisisetä, liian vanha sinulle!” kuului alakerasta. Pian tämän jälkeen ulko-ovi paukahti kiinni joko käden tai tuulen voimasta.

Halla nousi sängystä ja käveli kahvikuppi kädessään viiston kattoikkunan alle. Hänen olisi pantava loppu näille tapaamisille Kieranin kanssa. Hah, pantava loppu... todellakin. Taas yksi suomalainen kielikuva, jota hän ei pystyisi englantia puhuville ystävillään selittämään.

Halla nousi varpailleen ja kurkkasi ikkunasta. Sää ei ollut muuttunut sitten eilisen: horisontissa hennot sadepisarat hajosivat ilmassa sumuksi, joka peitti merenpoukaman vastarannalla sijaitsevan kylän. Juuri ja juuri hän ehti nähdä Kieranin jeepin takavalojen katoavan usvan peittämän tien mutkan taa. Hänellä

oli tänään vapaapäivä, eikä mitään suunnitelmia. Hän ei pitänyt siitä: kun hän oli alun perin muuttanut Skotlannin ylämaalle, hän oli halunnut kiertää sen rantojen jokaisen niemenkärjen ja kiivetä jokaiselle kukkulalle. Tai ajaa kerran kuussa Invernessiin ja vietää päivän Ylämaan suurimmassa antikvariaatissa, entiseen kirkkoon rakennettussa Leakey'sissa, kiivetä kirjakaupan lehterille ja nauttia sen kahvilassa keittoa teepannun ja skonssien kera, juuri ostettuja kirjoja selailen.

Mutta viime aikoina hän ei ollut enää jaksanut tehdä suunnitelmia. Halla huokaisi, lasi kahvikupin kädestään ja asetti Kieranin keräämän pullokassin vaatekaappinsa alimman hyllyn perimmäiseen nurkkaan. Poissa silmistä, poissa mielestä, hän halusi uskoa. Sitten hän istui takaisin sänkynsä laidalle ja alkoi juoda kahviaan. Vaikka saaren tuuliset ja sateiset sääolosuhteet olivat joskus masentavat, hän uskoi rakastavansa kylää ja elämäänsä saarella. Mutta etenkin hän rakasti mökkiään, jonka jakoi kämppäkaverinsa kanssa. Välillä hän tosin mietti, mitä ihmiset todella tarkoittivat sanalla rakkaus, joka näytti tekevän aikuisistakin vain epätoivoisia ja tuskaisia teini-ikäisiä. Se oli varmasti se tunne, jonka hän tunsi joskus vatsanpohjassaan, tai kihelmöintinä sormissaan ajellessaan pitkin Ylämaan nummia tai löytäessään hyvän kirjan. Tai sitten se oli se tunne, kun hän kiinnostui jostain aiheesta, eikä voinut olla ajattelemaan mitään muuta. Hän siveli kirjapinoa yöpöytänsä päällä ja mietti hetken, lähtisikö sittenkin ajamaan Leakey'sin kirjakauppaan. Sitten hän asetti kahvikuppinsa kirjojen viereen ja retkahti sängylle pitkäkseen. Ei, hän pysyisi kotona, pesisi pyykkiä ja lukisi. Ja mitä rakkauteen tuli, rakasti hän elämänsä syrjäisellä saarella tai ei, hän voisi asua täällä niin kauan kuin jotain muuta tulisi vastaan.

LUKU III

Carlos tuijotti kattoon ja kuunteli viereisestä hotellihuoneesta kantautuvaa kikatusta, koska ei muutakaan voinut. Se oli liian kimeää näin aikaisin aamulla, tai oikeastaan mihin tahansa aikaan, Carlos ajatteli, kääntyi kyljelleen ja painoi tyynyn päänsä yli pehmentääkseen äänet. Hän oli pyörinyt sängyssään unettomana viimeksi seitsemän maissa, kun hotellin parkkipaikalla oli pamautettu auton ovi kiinni liian kovalla voimalla. Carlos oli säpsähtänyt hereille, kurkannut ulos, muttei nähnyt ketään. Hänen T-paitansa oli liimautunut ihoa vasten, hän vaihtoi sen ja toivoi huuhteluaineen kodikkaan tuoksun vaivuttavan hänet takaisin uneen, niin kuin lopulta oli käynytkin. Mutta unen tuomaa iloa ei kestänyt kauaa, koska pian naapurihuoneen nuoripari oli aloittanut aamuiset soidinmenonsa. Carlos painoi tyynyä lujemmin päätään vasten ja päätti, ettei enää koskaan palaisi tähän hotelliin, jonka nykyisin hehkutettiin olevan yksi Euroopan romanttisimmista.

Ennen Loch Dubh'n hotellilla olivat viihtyneet päivisin läheisillä joilla pysyttelevät ja iltaisin viskiä naukkailevat kalastajaukot, sillä kaukana kaupunkikeskuksista sijaitsevalla majapaikalla itsellään ei ollut juuri mitään tarjottavaa vierailijoilleen. Carlos kaipasi niitä aikoja. Varatessaan viikon lomansa hän oli halunnut vain tuijottaa ikkunasta tuulen piiskaamille nummimaille ja naukailla viskiä sisätiloissa, kun kurja sää takasi tekosyn olla potematta siitä huonoa omaatuntoa.

Mutta menneiden aikojen kalastajaukot olivat vaihtuneet häämatkalaisiin ja ruokaturisteihin. Ainoa Carloksen toteutuneista toiveista oli huono sää, jonka varjolla myös muut vieraat jäivät sisälle, kuljeskelivat käsi kädessä hotellin käytävillä, käpertyivät kirjastohuoneesta löytyvien sohvien nurkkiin ja kävivät muhinoimassa muhkeiden peittojensa alla ruokailujen välissä sen minkä ehtivät. Onneksi hotelli sentään oli pysynyt pienenä, eikä vieraita ollut täydessäkään hotellissa montaa, mutta puoletkin niistä olivat tällä hetkellä Carlokselle liikaa. Vain erilliseen mökkiin majoittunut perhe, jonka lapset olivat ehtineet jo kypsään ikään, oli jокseenkin siedettävä kaikessa syrjäänvetäytyvyydessään.

Hetkeksi naapurihuoneessa tuli hiljaista, ja Carlos ehti jo ummistaa silmänsä uudelleen unen toivossa. Mutta pian tuttu sängynpäädyn tumahtelu seinää vasten jatkui.

Carlos luovutti, viskasi peiton yltään ja käveli suihkuun. Hän antoi lämpöisen veden huuhdella öisten paniikkikohtausten iholle nostaman nihkeyden ja saippuoi itsensä kahdesti ennen kuin tunsu olonsa puhtaaksi.

Carlos palasi makuuhuoneeseen ja istui sängynlaidalle katsoomaan ikkunasta avautuvaa periskotlantilaista maisemaa järvineen, rusehtavine nummineen ja kukkuloineen. Loch Dubh, Musta järvi, oli kuuluisa tummansävyisestä vedestään. Carlos muisteli lukeneensa, että tummuuden syynä oli järven syvyys, mutta legendan mukaan se oli värjäytynyt mustaksi kaikkien niiden kelttien verestä, jotka englantilaiset maanomistajat olivat väkivaltaisesti ajaneet pois Ylämaalta ja korvanneet lampaila.

Mutta Carlos ymmärsi olla uskomatta kaikkia niitä tarinoita, joita hänelle saaren pubeissa tuoppien ääressä kerrottiin. Oikeasti järvi ei edes näyttänyt sen tummemmalta kuin Ylämaan muuttakaan *lochit*, mutta nimensä dramaattisuuden vuoksi se sai ihmisten mielikuvituksen liikkeelle. Ja täällä ihmisillä todella oli mieli-

kuvitusta, kuinka muuten he olisivat selvinneet niin syrjässä modernin maailman viihdykkeistä, niin kurjan sään armoilla?

Sitten Carlos näki, kun Loch Dubh'n rantamökistä astui mies kaksi bordercollieta kintereillään. Mies nosti sadeviitan hupun päänsä suojaksi ja lähti kävelemään järven rantaan myötäilevää patikkapolkua, joka johtaisi lopulta hotellin takana kohoaville kukkuloille. Carlos ei voinut olla ihailematta ukon päättäväisyyttä. Hän itse oli hädin tuskin saanut käytyä suihkussa kun hänen jo oli ollut pakko istahtaa takaisin sängylle keräämään voimia aamiaissaliin siirtymiseen.

Myös Loch Dubh'n rannalta kohoavassa mökissä oli tarkkailtu kahden bordercollien ja vanhan miehen kulkua patikkapolkua pitkin kohti kukkuloita. Barbara Huttonilla oli ollut tapana lähteä isänsä seuraksi näille aamuksille kävelyretkille, mutta ei enää viime vuosina. Isä oli tarpeeksi vaativa arjessakin, eikä Barbara kaivannut kommentteja jalkojensa heikkoudesta vielä lomallaankin. Ja jos hän erehtyisi huomauttamaan, mihin hänen aikansa kului itsestä huolehtimisen sijaan... ei, hän oli päättänyt olla valittamatta kohtalostaan jo vuosia sitten.

”Siellä hän menee...” Barbara Hutton tuhahti nähdessään isänsä katoavan patikkapolun mutkan taa.

”Teitkö kuten sovittiin?” hänen veljensä kysyi sanomalehden takaa.

”Kyllä Benjamin, kaikki on hoidossa”, Barbara sanoi ja yritti äänensävyllään viestittää veljelleen närkästyksensä siitä, että hänen oli täytyntä hoitaa kaikki käytännönjärjestelyt. Kuten aina.

Mutta Benjamin ei tuntunut ymmärtävän siskonsa hienovaraista vihjettä, tai päätti olla ymmärtämättä.

”Hyvä. Mitä pikemmin pääsemme pois tältä jumalten hylkäämältä saarelta, sitä parempi”, Benjamin sanoi. ”Milloin se tapahtuu?”

Barbara katsoi kapeaa kultaista rannekelloaan: ”Pian.”

Hänellä itsellään ei ollut kiire pois saarelta. Sillä mikä häntä odotti kaupungissakaan? Täällä isää ja veljeä sai paapoa sentään kauniissa maisemissa.

Pian tälle kaikelle kuitenkin tulisi loppu. Kun suunnitelma olisi viety onnistuneesti päätökseen, isästä ei olisi enää vaivaa, ja hänellä olisi Benjaminin varalle yllätys, jota tämä ei varmasti osannut odottaa. Vihdoinkin hän olisi vapaa... vapaa nauttimaan niistä vuosikymmenistä, joita yli viisikymppinen nainen pystyi odottamaan kohdalleen. Barbara kääntyi takaisin kohti ikkunaa ja hymyili. Ulkona hänen isänsä kumartui rapsuttamaan sivulleen saapuneita koiriaan.

”Hyvä. Minä lähden katsomaan, ovatko päivän lehdet jo saapuneet tänne jumalan hylkäämälle saarelle”, Benjamin sanoi, nousi ylös ja viskasi edellispäivän sanomalehden sohvalle. Barbara ei vastannut, vaan katseli Benjaminin jo katoavan mökin ulko-ovesta kohti hotellia. Sitten hän taitteli sanomalehden sohvalta kahvipöydälle ja lähti seuraamaan veljeään.

LUKU IV

”Viimeinen unikeko on alhaalla!” Jenny McCullenin ääni kantautui keittiössä häärivän kokin korviin. Calum McGowan pyöritti harmissaan päätään, sillä hän oli varma, että myös aamiaissaliin saapunut unikeko oli kuullut ilmoituksen. Mutta tarjoilijoiden työskentelyyn ei kannattanut puuttua, sillä lopulta ainoa, joka joutuisi siitä kärsimään, olisi hän itse. Tarjoilijoilla oli aina keinonsa kostaa kokemansa vääryydet.

Calum kulautti puoli mukillista kahvia kurkkuunsa kerralla. Tästä päivästä selviäminen vaatisi tavallista radikaalimmat otteet.

”Toivotaan, että miekkonen haluaa puuroa kuten muinakin aamuina”, hän mumisi Jennylle ja jatkoi tekstiviestin laatimista tyttöystävälleen.

Pian Jenny palasi hyvien uutisten kera.

”Sama taas, puuroa viskihunajalla ja viskinaukun kera. Tämä ei taida olla mikään patikkareissu!” Jenny nauroi omalle vitsilleen, nappasi skonssin keittiön lämpölampun alta suuhunsa ja alkoi valuttaa kuumaa vettä valmiiksi pressokannuun mittaamansa kahvin päälle. Calum mulkaisi Jennyä, sillä hän inhosi skonssien leipomista, mutta tiesi, ettei ärtyneellä katseella olisi mitään vaikutusta. Ja mitä väliäkään sillä olisi, yksi skonssi sinne tänne, niitä oli leivottava joka ikinen aamu, söivät tarjoilijat niitä tai eivät. Calum otti hopeisen lusikan ja alkoi mitata puuroa kattilasta kulhoon. Kermassa ja maidossa haudutettu puuro tuoksui kanelille ja muskottipähkinälle. Sitten hän otti esiin kermanekallisen

hotellin omaa viskillä höystettyä hunajaa ja asetti sen puurokulhon vierelle. Jonain päivänä hän tarjoaisi tätä puuroa oman pienemmän hotellinsa aamiaisivieraille. Haluaisikohan Halla tulla töihin hänen keittiönsä? Ei varmaan, sillä Calum tiesi, ettei Halla ollut intohimoltaan kokki vaan keksisi varmasti pian jotain parempaakin tekemistä. Löytäisi jonkun jännittävän miehen, matkustaisi maailman ympäri...

”Oletpas tavallista kammottavamman näköinen tänä aamuna! Tai siis, näytät aina komealta, ei siinä mitään, mutta asetuitko jyrän alle viime yönä vapaaehtoisesti vai vahingossako se tapahtui?” Jenny palautti Calumin ajatuksistaan Loch Dubh’n hotellin keittiöön.

”Kunpa kyseessä olisikin ollut jyrä, Jennynseni, kunpa olisikin. Mutta tämä on pahempaa. Parisuhdeongelmia”, Calum totesi.

”Ah, sinä ja sinun iänikuiset parisuhdeongelmasi. Tiesitkös, että niihin on olemassa ratkaisu, joka ei petä koskaan?”

”Ai, mikä?”

”Sinkkuus. Itselläni on mennyt mitä erinomaisimmin viimeiset parikymmentä vuotta. Suosittelen kokeilemaan”, Jenny mumisi pala skonssia suussaan.

”Mitäs jos me lyötäisiin hynttyyt yhteen, Jenny? Sinä ja minä. Minä pitäisin sinut skonssissa ja sinä minut erossa naishuolista?”

Jenny nauroi iloisena: ”Sovittu. Mutta pidetään se salassa vielä. Armas tyttäreni saattaisi paheksua. Taidat olla Amya nuorempi, etkös olekin?”

”No, vuosi sinne tänne. Olin Mattin kanssa samalla luokalla, Amy oli vuotta ylempänä. Tekevätkö he nykyään keikkaa yhdessä?”

”Tekevät, ovat nytkin Eilean Donanilla joitain New Yorkin juppeja kuvaamassa. Auta armias, sinä et ollut täällä, kun Matt oli meillä kesän töissä! Sillä pojalla on hyvä pää, mutta voi kunpa se kulkisi vain hänen harteidensa päällä, eikä leijailisi pilvissä.”

”Ai?” Calum naurahti Jennyn kielikuville.

”Se kesä oli mahtava”, Jenny hymyili muistoilleen. ”Lady pyörähti täällä vielä silloin tällöin päsmäröimässä, joskin Rosalla oli jo langat tiukasti hyppysissään. Voi, meidän kävi niin sääliseksi Mattia! Raasu yritti parhaansa, mutta ei siitä mitään tullut. Ruoat menivät väariin pöytiin, puheluja ei yhdistetty oikeisiin huoneisiin ja niin edelleen. Mutta kaikki pitivät hänestä, joten ei häntä hennonut erottaakaan. Kerran erään vieraan mustasukkainen mies soitti, ja Matt yhdisti puhelun ranskalaisherran huoneeseen! Rosa sai todella tehdä töitä sen sotkun selvittämisessä!”

Jenny yritti pidätellä nauruaan, haukkasi pienen palan skonsia ja jatkoi: ”Rosan ja minun oli keksittävä Mattille aina uusia tehtäviä pitääksemme hänet poissa ruokasalista ja lady:n näkyviltä. Tai ylipäätään kenenkään näkyviltä, hän oli kävelevä katastrofi. No, sinä kesänä valokuvien kehykset todella kiilsivät, useimmiten laitoimme hänet nimittäin pyyhkimään pölyjä”, Jenny naureskeli muistoilleen. ”Ja kerran, kerran, eeh-heh-hee... usko tai älä, hänen piti putsata valokuvakehysten lasit, yksinkertainen homma, ja kun illemmalla satuin kiinnittämään huomiota käytävän valokuviin, tämä oli siis ennen ensimmäistä remonttia, kaikki lasipinnat olivat harmaat. Harmaat! Hän oli käyttänyt puuvahaa! Puuvahaa lasiin! Eeh-heh-hee...” Jenny pyyhki silmäkulmiaan naurun kyynelistä.

”Mutta miten ihmeessä Matt pärjää kaupungin hotellilla, eikö hän ole siellä töissä nykyään?”

”Ihan hyvin hänellä siellä menee. Arvaa vain, kävinkö utelmassa ensimmäisen kuukauden jälkeen! Hänellä on hyvät puheenlahjat, kaikki pitävät hänestä ja juomar rahat virtaavat.”

”Tiesitkö, että Amylla ja Mattilla oli säpinääkin kouluaikoina?” Calum muisteli ja Jenny nyökytteli vastaukseksi.

”No, Amy yrittivät lähes kaikki koulun pojat.” Sitten Calum alkoi nauraa: ”Mutta älä huoli, minä en ollut yksi heistä! Minua viehättivät aina sellaiset vaikeammat tapaukset.” Nyt Calum kauhistui vielä enemmän huomattessaan Jennyn ilmeen.

”Ei, en tarkoittanut, että Amy oli helppo! Tarkoitin vain, että Amy tuntui aina tietävän oman arvonsa ja oli sinut itsensä kanssa. Jo teininä, kun me kaikki muut halusimme olla tietynlaisia, niin Amy vaikutti aina omalta itseltään. Joo, minä olin niiden perään, jotka halusivat olla niitä joukon viileimpiä, tai taiteellisimpia tai viltteimpiä...”

”Okei, okei, rauhoitu poika. Ymmärrän kyllä. Amy lähestulkoon syntyi urasuunnitelmat mielessään. Mutta mikäs teillä Caitlinin kanssa nyt on?”

”Ei siitä kannata edes puhua...” Calum työnsi puuroa lähemmäs Jennyä, jotta tämä ymmärtäisi lähteä viemään sitä ruokasalissa odottavalle asiakkaalle. Mutta kun mitään ei tapahtunut, hän jatkoi: ”Tai no, minusta alkaa vähitellen tuntua siltä, että olen ollut hänelle vain kesän viihdykettä. Nyt kun kesäsesonki alkaa olla lopuillaan ja oikea elämä kutsuu jälleen, taidan jäädä rannalle ruikuttamaan. Kirjaimellisesti. Caitlinilla on jo uusi hieno opiskelupaikka Lontoossa.”

”Ymmärrän. Olen yrittänyt olla puuttumatta Amyn elämään, mutta sen iskostin hänen mieleensä jo vuosia sitten, että kesätyöhön saarelle saapuvien kanssa on turha aloittaa mitään. Harva tänne yhden kesän jälkeen haluaa pidemmäksi aikaa jäädä, ja mitäs sitten syksyllä?”

”Niinpä. Mutta taidatkin puhua ennemmin nuoresta Jennystä kuin Amysta?” Calum sanoi ja vinkkasi silmää Jennylle.

”No, no, annahan se kulho jo tänne, ettei jouduta kylmää puuroa asiakkaille tarjoilemaan!” Jenny tuhisi leikkisästi ja häipyi ruokasalin puolelle vastaamatta Calumin kysymykseen.

Calum jäi nojaamaan työpöydän tasoa vasten ja sulki hetkeksi silmänsä. Taas yksi aamiainen tarjoiltu, ja pian alkaisivat päivän kiireet. Jos hän nyt vain saisi ummistettua silmänsä edes kahdeksi minuutiksi, hän saattaisi selvitä päivästä, vaikkei ollut juurikaan ehtinyt nukkua yöllä. Calum alkoi taas unelmoida omasta hotelistaan ja pienestä keittiöstään. Hän pitäisi kaiken yksinkertaisena, perinteisenä, mutta äärimmäisen maukkaana. Kunpa vain koko sotku Caitlinin kanssa selviäisi pian. Häntä ei oikeastaan hetkauttanut, olivatko he yhdessä vai eivät, mutta epävarmuus piinasi häntä. Siksi hän olikin ajautunut typerään tekoonsa viime yönä... kunpa hän voisi palata ajassa kaksitoista tuntia taaksepäin ja suostua Hallan pyyntöön lähteä pubiin tuopille töiden jälkeen. Mutta ei. Hän oli palannut vuoronsa päätteeksi pieneen huoneeseensa, alkanut näpyttää viestejä Caitlinille – saamatta vastausta. Hänen olisi ollut parempi vain suoristautua sängylle ja nukkua aamuun asti, mutta sehän olisi ollut liian järkevän ja kypsän nuoren miehen puuhaa. Eli ei lainkaan hänen tapaistaan. E-hei, hänen oli pitänyt hypätä autoon ja ajaa satoja kilometrejä vain sotkeakseen asiansa entistä enemmän...